

Θεός. Μή Σας σκανδαλίξει ὁ Τραγικός καὶ ὀδυνηρὸς διὰ τοῦ σταυροῦ θανατὸς Του. Τοῦτο ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὸ μυστήριον τῆς ἀπολυτρώσεως.

Ἔσεις τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀμφιβολίας ὀπαδοί, ὀλόκληρος ὁ κόσμος τῆς πρὸς τὸν Ἰησοῦν πίστεως ἀγάπης καὶ λατρείας· θὰ ἀναπέμπη, πρὸς τὸν κυριαρχοῦντα ὁσημέραι πλειότερον ἐπὶ τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων, γλυκῆτατον Σωτήρα καὶ Μέγα Λυτρωτὴν ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, ὀλόθερον καὶ πιστὴν προσκύνησι μετὰ λατρείας, ἀναπεμπομένης πρὸς τὸν θρόνον τῆς θεότητός Του, διὰ τοῦ θυμιάματος τῶν δακρύων τῆς εὐγνωμοσύνης, πρὸς τὸν ἐξαγοράσαντα ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας Ἰησοῦν.

Ἔσεις τῆς ἀπιστίας ὀπαδοί, τοῦ σκεπτικισμοῦ καὶ τῆς λογικῆς τοῦ ὀρθολογισμοῦ τῶν στενῶν τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως ὀρίων, μέσα εἰς τὰς διαμάχας ἀτινας διενεργεῖται περὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος μας, προσπαθοῦντες

νὰ φθάσετε τὸν ἀφθαστον κρεμᾶμενον ἐπ' αὐτοῦ, ἀκούσατε καὶ τοῦ Πιλάτου τὴν ἀκούσιον ἀλήθειαν *Ἴδε ὁ ἄνθρωπος!* διὰ νὰ μάθετε καὶ σεις ὄχι ἀπὸ στόμα πιστοῦ ὀπαδοῦ· ὄχι ἀπὸ λόγους ἐμπνευσμένου προφήτου· ὄχι ἀπὸ διακεκριμένον τῆς ἐκκλησίας Του δῆτορα, ἀλλὰ ἀπὸ αὐτὴν καὶ μόνην τὴν φωνὴν τοῦ Πιλάτου, πῶς, ὅ,τι ὁ Ἰησοῦς ἔπαθε· ναὶ ἔπαθε ἀλλὰ μόνον ὡς ἄνθρωπος, διὰ νὰ ἀνυψῶσιν τὸν ἄνθρωπον. Ὅσον καὶ ἐὰν ἀγωνίζεσθε περὶ τοῦ βᾶθρου τοῦ σταυροῦ ἀναμοχλεύοντες αὐτὸ διὰ νὰ κρημνήσητε τοῦτο, τόσον περισσότερον τὸ στερεῶνετε.

Εἶναι τὸ ἔδαφος ποτισμένον πλέον μὲ τὸ ἅγιον αἶμα τοῦ Λυτρωτοῦ μας, καὶ τὸ ξύλον ἐπὶ τοῦ ὀποίου ἀπέθανε κατὰ τὸ ἀνθρώπινον τὸ θεῖον σῶμα τοῦ Σωτήρος μας, ὁσημέραι γιγαντοῦνται διὰ καλύψη ὑπὸ τὴν θεῖαν αὐτοῦ θαλωρὴν, πάντας ἐκείνους οἰτινες ἤξιῶθησαν νὰ γνωρίσωσι καὶ νὰ πιστεύσωσι τὸν Ἰησοῦν.

ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΠΑΛΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ ΩΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Ἰδομεν τίς ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου. Καὶ πᾶς ἔφερον τὴν συνομολογεῖ μετὰ τοῦ σύμπαντος ὅτι, οὗτος εἶνε ὁ παρ' ὄλων ὑπὸ τὸ ὄνομα Θεός γνωστός.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας ταύτης τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα οὔτε ἐπαναπαύεται οὔτε ἡσυχάζει ζητεῖ, καὶ ζητῶν θέλει νὰ μάθῃ: ἀλλὰ πότε ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον; κατὰ ποῖον ἔτος; 5411 εἶπον οἱ μὲν ἄλλοι 5361. Οἱ νεώτεροι ἐδέχθησαν τὸ 4004· οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει, συμφωνοῦντων εἰς τοῦτο καὶ τῶν Ἐβδόμηκοντα τὸ 5508 π. χ. Τὴν γνώμην ταύτην, τῶν τελευταίων, ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ μας διδῆλια.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι αἱ χρονολογίαι αὗται, καὶ εἴτις ἑτέρα, εἶνε μᾶλλον ὑποθέσεις, διότι: 1) δὲν συμφωνοῦσι πρὸς ἀλλήλας 2) οὐδεμίαν ἀθεντικὴν μαρτυρίαν ὑπερ' αὐτῶν ἔχουσι καὶ 3) ἡ Γραφή σιγᾷ. Ἀλλὰ πλὴν τῶν λόγων τούτων ὑπάρχουσι καὶ ἕτεροι λόγοι, σοβαρώτεροι, ἀναγκάζοντες ἡμᾶς νὰ μὴ δεχώμεθα αὐτὰς ὡς ἀκριβεῖς, οἱ ἑξῆς: 1) ὁ χρόνος, ἀρχὴν καὶ ἀφετηρίαν ἔχων τὴν κίνησιν τῶν οὐρανίων σωμάτων τ. ἔ. ὀφείλων τὴν ἀρχὴν καὶ ὑπαρξίν αὐτοῦ εἰς τὴν κίνησιν τῶν οὐρανίων σωμάτων, εἶνε κατὰ λογικὸν εἶρηδον μεταγενέστερος τῆς πρωτογόνου βλῆς, τοῦ πρωτοπλάσματος, ἐξ οὗ ἐδημιουργήθησαν κατὰ τὴν Γραφήν ἢ ἀπεσπᾶσθησαν κατὰ τοὺς ἔξωθεν οἱ διάφοροι κόσμοι· ἢ τὸ πολὺ πολὺ, σύγχρονος τοῦ πρωτοπλάσματος, τῆς πρώτης ἀμόρφου βλῆς· 2) αἱ ἑξ ἡμέραι τῆς δημιουργίας δὲν εἶνε ἡλιακαὶ—τοῦλάχιστον, ἀν μὴ πάσαι, ἀσφαλῶς αἱ τέσσαρες πρώται,—διότι ὁ ἥλιος μὲν κατὰ τὴν Τετάρτην ἡμέραν τῆς

δημιουργίας ἐνεφανίσθη (κατὰ τὴν Ἐπιστήμην), ἢ ἐποινήθη, κατὰ τὴν Γραφήν.

Δεδομένου δὲ ὅτι, ἐν τῇ ἡμετέρῃ πλανήτῃ 24ώρον εἶνε ἡ μία πλήρης στροφή τῆς γῆς περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς καὶ περὶ τὸν ἥλιον, ἔτος δὲ αἱ 365 ἡμερικαι περιστροφικαὶ κινήσεις αὐτῆς,—ἀναγκαστικῶς ἔπεται ὅτι ἡ παρ' ἡμῶν χρονολογία ἤρχισεν ἀπὸ τῆς τετάρτης ἡμέρας τῆς δημιουργίας, ὅτε ἐνεφανίσθη ὁ ἥλιος, πλάσθης ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ καὶ 3) ἡ λέξις ἡμέρα ἐν τῇ ἑξαήμερῳ τῆς δημιουργίας ἔχει εὐρύτεραν τῆς ἀποδιδδομένης αὐτῇ ὑπὸ τινῶν ἐννοίαν, ὕπερ μαρτυρεῖται καὶ παρ' ἄλλων χωρίων αὐτῆς, μάλιστα δὲ ὑπὸ τοῦ: «ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ Χίλια ἔτη ὡσεὶ ἡμέρα μία» καὶ ἐκ τοῦ ὅτι, ἡ ἐβδόμη ἡμέρα τῆς δημιουργίας δὲν κατακλείεται διὰ τοῦ «καὶ ἐγένετο ἔσπερα, καὶ ἐγένετο πρωὶ, ἡμέρα...», ὡς πάσαι αἱ πρὸ αὐτῆς ἡμέραι τῆς δημιουργίας.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω, συνδυαζομένων καὶ πρὸς τὴν γνώμην τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὧν μάρτυς ὁ Μ. Βασίλειος, καὶ συσχετιζομένων πρὸς τὰ περιστασια τῆς νεωτάτης τῶν ἐπιστημῶν, τῆς Γεωλογίας, μανθάνομεν ὅτι αἱ ἑξ ἡμέραι τῆς δημιουργίας εἶνε, ἐκάστη τούτων, οὐχὶ 24ώρος ἀλλὰ μακρᾶι χρονικαὶ περιοδοὶ καὶ μόνον «ἀκριβῆς περιγραφή τῶν διαδοχικῶν σκηνῶν ὧν θέατρον ὑπῆρξεν ὁ ἡμέτερος πλανήτης, ἀπὸ τοῦ χρόνου, ἀπ' οὗ ὁ Θεὸς ἐξέτεινε τοὺς οὐρανούς καὶ ἔθετο τὰ θεμέλια τῆς γῆς» καὶ ὅτι ἡ Γραφή οὐδὲμῶς ἀποκαλύπτει ἡμῖν «καιροὺς ἢ χρόνους οὓς ὁ Πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ.»

Κατὰ ταῦτα σχολαίον καὶ πάντη περιττὸν νὰ ζητήτις νὰ μάθῃ ὅ,τι ὁ Θεὸς δὲν ἀπεκάλυψεν. Ἀρκεῖ εἰς ἡμᾶς τὸ: ὅτι καὶ ὁ Χρόνος ἔχει τὴν ἀρχὴν του καὶ ὅτι αἰτία αὐτοῦ εἶνε ὁ Θεός· αἶνα Αὐτός ἢ τὰ πάντα ἐν

πάσι πρωτεύων, ἢ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν».

Ἄρχει τοῦτο εἰς σέ, ὅπερ λέγει ἡ Γραφή: τὸ: «ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός», τὸ ὅποιον οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι ἀρχὴ καὶ αἰτία τοῦτε κόσμου καὶ χρόνου εἶνε ὁ Θεός, ὁ ὅποιος ἐκ τοῦ μηδενὸς ἔφερεν αὐτὰ εἰς τὸ εἶναι.

Δὲν σοῦ χρειάζεται τι περισσότερο, διότι καὶ ἂν σοὶ ἀπεκαλύπτετο ἡ πραγματικὴ χρονολογία τῆς ἐναρξέως τῆς δημιουργίας σὺ, καὶ τότε ἀκόμη, δὲν θὰ ἠσυχάζεσαι. Θὰ ἔκαμνε νέους ὑπολογισμοὺς καὶ θὰ προσεπάθειε νὰ παρουσιάσῃς τὴν Γραφὴν ὡς ἀνακριβὴ ἢ ψευδομένην.—Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἀρχει σοὶ ἡ περὶ τὰ δύο ἡμερολόγια λογοδιάρρησια καὶ θάσανος τῶν σοφῶν καὶ ἀπαιδεύτων.—Ἄν τώρα, ὦ ἄνθρωπε, ποῦ ἡ ἀγία Γραφή δὲν ὁμιλεῖ περὶ χρόνων καὶ καιρῶν καὶ περὶ ἡμερομηνιῶν, κινδυνεύῃς νὰ χάσῃς τὴν πίστιν σου ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν τῶν χρονομετρητῶν τῆς ἐποχῆς μας, σκέφθητι τί θὰ ἐπάθαινες ἂν ὤριζεν ἡ ἀγία Γραφή καὶ το Ἐὐαγγέλιον χρόνους καὶ ἡμερομηνίας!

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΟΓΟΥ

Πολὺς πολλάκις γίνεται λόγος διὰ τὰς δημιουργίας τοῦ Θεουκτόδου καὶ μάλιστα τὰς τοῦ Δημοσθένους, αἱ ὅσαι ὁμιλοῦμεν καὶ συναρπαστικαί εἶνε καὶ πειστικαὶ καὶ συγκλονιστικαί, ἐν πολλοῖς. Ἐὰν ὅμως καὶ κατὰ πόσον τὰ συναισθήματα ταῦτα,—τὰ ὅποια παρήγοντο, καθ' ὃν χρόνον ὁμιλοῦν οἱ ῥήτορες οὗτοι—παρηκολούθησαν τοὺς ἀκροατὰς καὶ ὅταν οὗτοι ἐπαγγέλων εἰς τὰ ἴδια—τοῦτο ἐλάχιστα δηλοῦται ὑπὸ τῶν πηγῶν.

Ἐπίσης πολὺς λόγος γίνεται καὶ διὰ τὴν Ὀλύμπιον ῥητορείαν τοῦ Περικλέους, ὅστις ἀγορεύων «ἐβρόντα, συνεχύκα τὴν Ἑλλάδα». Ἀλλὰ κατὰ πόσον καὶ οὗτος ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ, ὃν ἐπέδιωκε—τὴν ἐπίγειον εὐτυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν τοὺς πρὸς οὐς ἠγόρευε καὶ τὴν μεταβολὴν καὶ ἐξυψώσιν τῆς κοινῆς νίας, πρὸς οὐς ὁμιλεῖ—θετικῶς δὲν γνωρίζομεν.

Ἐπάρχει ὅμως καὶ μίᾳ ἄλλῃ ῥητορείᾳ, ἀπηλλαγμένη σχημάτων, ἀπλῆ, ἀφελῆς, παιδικῆ, ἢ ὅποια ἀνύψωσεν εἰς Θεὸν τὸν ἄνθρωπον. Ποία αὕτη; ὁ θεῖος λόγος, ἐκ τοῦ κήπου τοῦ ὁποίου ἐν τοῖς ἐξῆς θὰ δρέπωμεν ἀνθὴν τιὰς, δι' ὧν θὰ πλέκωμεν καὶ συναρμολογῶμεν τὴν στήλην ταύτην.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἐκ τῶν κ. ν. μηνιαίων ὡς καὶ ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας μας ἐξεδήλωσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὴ ἀναγράφωνται τὰ ὀνόματά των παύομεν εἰς τὸ ἐξῆς δημοσιεύοντες τὸν κατάλογον αὐτῶν, καὶ εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους θελομεν δημοσιεύσει ταῦτα ὡς καὶ τὴν ἐν γένει δρᾶσιν τοῦ Συλλόγου μας ἐν εἶδη ἀπολογισμοῦ—εἰς ἴδιον τεύχος διανεμόμενος τοῦτο δωρεάν.

ΓΝΩΜΙΚΟΝ

«Οἷς δὲ τις ὁμιλεῖ συνεχῶς, τοῦτοις ἀφομοιοῦται τὸ ἦθος». (Χρυσόστομος).

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΠΕΘΑΝΕΝ ΩΣ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ Ρουσσώ συγκρίνων τὸν θάνατον τοῦ μεγίστου τῶν φιλοσόφων Σωκράτους πρὸς τὸν τοῦ Χριστοῦ ἀναγκάζεται ὑπὸ τῶν πραγμάτων νὰ βροντοφωνήσῃ τὸ ἐξῆς: Ὁ θάνατος τοῦ Σωκράτους εἶναι θάνατος σοφοῦ, ἀλλ' ὁ τοῦ Χριστοῦ εἶναι θάνατος Θεανθρώπου. Ἀπλῆ ἀνασκόπησις τῆς ἀφελεστάτης τῶν Ἐὐαγγελιστῶν διηγήσεως περὶ τοῦ θανάτου Του πείθει ἀδιστάκτως πάντα εἰλικρινῆ ἐρευνητὴν ὅτι ὁ Χριστὸς θνήσκει ἐκουσίως ὡς ἀπόλυτος κυρίαρχος τῆς ζωῆς Του. Ἡ στάσις ἦν ἐτήρησε κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς Του πᾶν ἄλλο ἢ ἀνθρώπινος εἶναι. Δὲν ἀδημονεῖ, δὲν πικραίνεται, δὲν γογγύζει, δὲν πονεῖ πρὸ τοῦ ἐπικειμένου θανάτου. Οὐδόλως τὸν ἐξοργίζει ἡ ἀχαριστία καὶ σκληροκαρδία τοῦ θηριώδους λαοῦ ὑπὲρ οὗ θυσιάζεται ἀλλὰ τούναντιον καὶ ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ εὐχεταὶ δι' αὐτὸν. Οἰκισθελῶς καταδικάζει εἰς ἀχρησίαν τὴν παντοδύναμον ἐπιβολὴν ἢ ἀντίδρασιν ἣν ἠδύνατο νὰ ἐξασκίσει ὡς ἐκ τῆς βαΐφόρου ὑποδοχῆς συναγεται. Ἄλλ' ἐκεῖνο ποῦ καταπλήσσει καὶ καθιστᾷ τελείως μυστηριώδη τὸν θάνατον Του εἶναι ἡ ἀνέκφραστος χαρὰ καὶ ἀνυπομονησία μεθ' ἧς σπεύδει καὶ ἐπιζητεῖ τὸν ἐκούσιον θάνατον. Ἐπίσης, καθίσταται ἀνεξήγητος ἡ ἐκλογὴ οἰκισθελῶς τοῦ πλέον ὀδυνηροῦ καὶ ἀτιμωτικοῦ μαρτυρίου (Λουκ. 12, 50). Καὶ ἀλλαχοῦ παραπλησίως λέγει: Βάπτισμα ἔχω βαπτισθῆναι (ὑπονοῶν τὸν θάνατον) καὶ πῶς συνέχομαι (ἀνυπομονῶ) ἄχρις οὗ τελεσθῇ. Ἡ ἀπάθεια μεθ' ἧς διηγείται τὸ φρικτὸν τέλος Του μετὰ τὴν ἀπαρθησιν τῶν ἀτιμωτικῶν μαρτυρίων Του πᾶν ἄλλο εἶναι ἢ ἀνθρωπίνη.

Προδιαγράφει ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὸ τραγικώτατον μαρτύριόν Του ὡς νὰ διηγῆται κατὶ σύνηθες καὶ ἐπουσιῶδες ἢ δευτερευούσης σημασίας γεγονός τὸ ὅποιον ἐλάχιστα ἢ διόλου δὲν τὸν ἀφορᾷ! Τὸ νὰ βιάδιξη ἐκουσίως πρὸς τὸν θάνατον μηδενὸς βιάζοντος, πρὸς οὐδὲν ὄφελος ἀποβλέπων, οὐδενὸς φαινομενικῶς λόγου ὑπάρχοντος, ἐνῶ ἠδύνατο, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιδράσεως, ἢ ἐνισχύσεως, καὶ χωρὶς νὰ παραβῇ καὶ τὸν ἐλάχιστον νόμον, νὰ μὴ ἀποθάνῃ, ἀποδεικνύει ἀνεξήγητον